

сж се бързали, та и за това тамъ се работило изключително *ангария*. По-богатитѣ граждани плащали пари, а останалитѣ трѣбвало да работятъ като прости работници: да ломятъ и носятъ камъни отъ Селишкото и Асеновско устия, да секатъ и пренасятъ потрѣбниятъ за градежа джбовъ и буковъ материалъ отъ Сливенския, Котленския и Еленския Балканъ, да зидатъ и пр. Тодоръ Карахристовъ предвиждалъ новитѣ си изпитания и още при записването си не съобщилъ устабашийското си звание, а се записалъ при Мустафа бей (аенинъ и управителъ на фабриката), като простъ работникъ. Обаче дотогавашнитѣ устабашии по постройката, а именно Сливенцитѣ *Денчолу* и *х. Стойчо*, като предугаждали, че работата имъ ще върви на ангария, съобщили на аенина за умишлено прикритото отъ Карахристовъ еснафско звание, което накарало последния да влѣзе въ истинската си роля и да стане единъ отъ тримата фабрични устабашии. Съ време като му видѣлъ добрата работа аенина го направилъ главенъ майсторъ на фабриката като обещалъ да му плаща надница. Работилъ той година време безъ да получи ни пара за труда си, догдето му причернява предъ очитѣ и избѣгва отъ града, като се заловилъ да работи воденицата при Каракая (до Сливенскитѣ минерални бани). Подушенъ отъ ново отъ Мустафа-Бей, следъ нѣколкократно обискуване на кжщата му, и следъ напраздни молби къмъ бея да му даде поне 1000 гроша за изработеното, на което последния отговорилъ „ако иска да стои срещу пищова му нека заповѣда“, Карахристовъ прибѣгналъ до следното срѣдство: решилъ да се откаже официално отъ занаята си, съгласно тогавашнитѣ обичаи да сложи знака на професията си, въ случая *теслата*. Отишелъ той въ конака и прѣдъ самия Мустафа-Бей извадилъ я отъ бѣлия си поясъ, (какъвто носѣли по-старитѣ Сливенци отъ време вогато потуритѣ и абичикитѣ имъ били направени отъ бѣла аба), и я тръшналъ на дъсчениятъ подъ въ аенския конакъ. Следъ това беятъ прекратилъ обискитѣ, но отчаяното материално положение на Карахристовъ съсипва здравето му и той умира отъ ударъ презъ 1864 г.

Примѣра на Карахристовъ се последвалъ и отъ други фабрични майстори, които, за да се отърватъ отъ непосилната ангария, трѣбвало да се откажатъ отъ занаята си, съ който се препитавали до тогава. Изобщо, голѣмо е числото на Сливенскитѣ граждани съсипани материално презъ време постройката на тая фабрика — мнозина измрѣли отъ тая египетска ангария. (Стари Сливенци разправятъ, че когато турскиѣ заптии съ бой карали мѣстнитѣ сиромаси и цигани по баиритѣ край града да носятъ камъни и варъ на ангария за фабриката, отъ писъцитѣ имъ града се заглушавалъ, та и за това простодушното Сливенско население е вървало, че сиромашкиѣ клетви сж причина, гдѣто основателя на фабриката